

INGEZONDEN.

BIJ EEN HISTORISCHE PLAAT.

In de uitvoerige beschrijving van het middeleeuwsche schilderstuk, een van de zeven paneelen, die de werken van barmhartigheid voorstellen, gegeven door dr. M. H. COHEN, in het laatste nummer van dit *Tijdschrift*, mis ik de aanwijzing van een belangrijke figuur, die evenzeer op de andere paneelen staat. Onder de vier deftig gekleede mannen bevindt zich namelijk CHRISTUS, te herkennen aan het traditioneele gelaat. Ik geloof, dat dit gegeven noodzakelijk is voor de juiste geschiedkundige opvatting van deze afbeelding van een middeleeuwsch ziekenhuis.

Nijmegen, 9 December 1922.

R. BAHLMANN.

EEN HONORARIUM-PROCES.

I.

Ik acht mij verplicht tot de volgende verklaring.

Tal van bedenkingen, die ik, ook van mij bevriende zijde, vernomen heb tegen mijn publicatie van het proces, dat ik op bldz. 2304 refereerde en op bldz. 2415 nader toelichtte, waren mij aanleiding, deze zaak nog eens te bestudeeren. Het is mij in de eerste plaats daarbij, en uit de onderstaande mededeeling van JACOBSON gebleken, dat mijn meening, als zou het zijn bedoeling zijn geweest, een ongunstig licht te werpen op de procedure voor het rechtsorgaan onzer Maatschappij, onjuist is. Hoewel in de dagvaarding niet wordt gesproken van een andere scheidsrechterlijke beslissing dan voor dit rechtsorgaan, welke zou zijn aangeboden, en in de „conclusie van antwoord” niet wordt gezegd, dat dit niet was geschied, was toch met de „arbitrage”, waarvan in deze conclusie sprake is en die niet werd gewenscht, niet bedoeld een arbitrage door ons rechtsorgaan. Deze, zooals nu blijkt, onjuiste meening van mij had in mij een begrijpelijke verontwaardiging gewekt, een stemming, allerminst geschikt voor het bestudeeren van een ingewikkeld stuk en voor schrijven in het openbaar, door iemand, wien door de omstandigheden een groote verantwoordelijkheid is opgelegd.

Daardoor heb ik mij laten verleiden tot uitingen, die voor JACOBSON bijzonder kwetsend moeten zijn geweest. Daarom moet nu worden teruggekomen op den scherpen uitval, dat het verblijdend was, dat hij geen lid der Maatschappij is.

Dan moet ik met leedwezen er op wijzen, dat ik eenigen tijd, onder den genoemden indruk, geloof eraan heb geslagen, dat JACOBSON de behandeling van het tweede kind spontaan aan zich zou hebben getrokken. Ik had namelijk uit de wederzijdsche antwoorden nimmer als feit aangenomen iets, waaromtrent van weerszijden elkander tegensprekende meeningen werden geuit, doch daar ik van dit feit, ter plaatse waar de beweringen der dagvaarding werden behandeld, geen rechtstreeksche ontkenning kon vinden, besloot ik het te mogen aannemen. Buiten dit verband echter vind ik elders door gedaagde medegedeeld, dat de kinderen door de moeder bij hem zijn gebracht — naar haar zeggen — op raad van den geneesheer te Soeren. Dit is de tegenspraak — en nog wel een onopzettelijke —, die ik eerlijk heb gezocht (vergelijk mijn antwoord aan OLJENICK), maar niet had gevonden. En daarmee hoop ik mijn voor JACOBSON meest grievende uiting uit de wereld te hebben geholpen.

Ten slotte iets over de zaak, waarom het gaat. Daarover heb ik mij niet geuit en ik zal het ook thans niet doen, omdat de zaak „sub judice” is en omdat ik onbevoegd ben, gelijk ik reeds in mijn eerste stuk heb betoogd, waar ik sprak van de moeilijkheden van de uitlegging van een tarief. Uit de stukken blijkt, dat JACOBSON ten stelligste overtuigd is, dat een vijandig gezind arts tijdens de procedure de tegenpartij heeft voorgelicht, ja zelfs de procedure heeft uitgelokt.